

*Dimensiunea
„Umbrella“*

Redactor: Raluca Dincă
Coperta: Dan Stanciu
Design interior și DTP: Robert Antonescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REICHMANN, SEBASTIAN

Dimensiunea „Umbrella“ / Sebastian Reichmann,
Dan Stanciu. – București: Art, 2009
ISBN 978-973-124-420-4

I. Stanciu, Dan

821.135.1-1

© GRUPUL EDITORIAL ART, 2009, pentru prezenta ediție

Sebastian Reichmann Dan Stanciu

Dimensiunea „Umbrella“

Avertisment

Ca și cum ai citi cu ochii închiși cuvintele scrise de celălalt și ascunse cu grijă, sau cu ochii deschiși, dar într-un întuneric total, și tu continui să joci jocul celui care nu înțelege, nu știe, nu vede nimic altceva decât cele câteva biete cuvinte lăsate la vedere, deși vezi totul. Este o viziune de dincolo de cuvinte, dar la îndemîna cuvintelor.

SEBASTIAN REICHMANN

Doi oarecare (pot fi la fel de bine trei sau patru, în cazuri fericite cinci) merg pe un drum. Din mers, fac între ei negoț de vorbe, preiau și dau înapoi înțelesuri incipiente, scame de idee, bolboroboseli. Și fiindcă amîndoi (tustrei, tuspatri ori tuscinci), luați separat, au în capete alte distanțe, alte liniști sau alt ropot, nici unul nu aude ce spune acela de alături, dar auzindu-se mai clar pe sine în sporovăiala de nedeslușit a vecinului. Se naște astfel un glas deasupra, care îi poartă pe amicii noștri spre aflare.

DAN STANCIU

În următoarele câteva minute, vom construi un obiect verbal

În următoarele câteva minute, vom construi un obiect verbal cu multiple funcții (printre care și aceea de ambiguizare a imediatului). El se va compune dintr-un plan de suprafață și unul adînc, între care vor fi intercalate diverse moduri de exprimare, unele mai lacrimale, altele mai generaliste, dar toate alcătuiind împreună un fel de Wikipedia cu peroane amovibile pentru utilizatori începători în toate privințele, adică necopți îndeajuns pentru a formula un contraargument cît de cît solid.

Carcasa obiectului va avea forma unei pîlnii inversate, din care se vor scurge șiruri de stropitori de stradă cu aspect de gărgărițe. Aspectul acestora se va schimba de la minut la minut, îngăduindu-ne să risipim orzul pe gîște, cum se spune într-un limbaj academic atunci cînd vrei să dai de înțeles că n-ai fost atent pe unde calci și ai strivit, din nebagare de seamă, o glorie pe cale să se înfiripe.

Revenind la obiectul acela, ar mai trebui adăugat că nu seamănă cu nici una dintre intrările existente, prezentînd totuși anumite similitudini cu cele anterioare ultimei reforme ortografice din spațiul ortogonal, ca și din celălalt, al atributelor invizibile. Odată ce porțile percepției alterate au fost închise, iar susurul de fleacuri dinăuntru s-a stins, obiectul despre care vorbeam la început devine viu.

Dar cine începe?

Dar cine începe? – o întrebare destul de firească, dacă nu ar exista adunătura asta de oase, un fel de schelă de înălțime potrivită aruncată peste râu. Apele sclipitoare ale acestui deșeu sînt purtătoare de înțelesuri cîteodată duble, alteori inutile, dar niciodată atît de evidente încît să te împingă spre un sistem artizanal de pîrghii și scripeți, de modă veche, fără îndoială, dar încă demn de luat în considerație în ascensiunea pe care noi aștia, din preajmă, o percepuserăm înainte ca pe un fel de vînticel, dar care se dovedise a fi o adevărată vijelie, pornită să nimicească tot ce îi stătea în cale și, mai ales, tot ce dădea semne că ar putea fi folosit într-un mod util, sau viceversa. Periodic, elementele ansamblului se dezagregau sau, dimpotrivă, se aglutinau, în așa fel încît totul nu era niciodată același, ca și cum întreaga tevatură ar fi primit, brusc, o culoare care îi estompa antecedentele. Așa stînd lucrurile, ne-am declarat de acord și ne-am luat la revedere de la înaintași, pentru totdeauna, nu înainte însă de a-i înveli în ceară de sigiliu.

Există, cred, niște adîncuri plate

Există, cred, niște adîncuri plate în care ai putea găsi vreo cîteva perechi de aripi noi, după ce vei da la o parte zgura rămasă de la petrecerea ce tocmai s-a terminat. Aveam și nu aveam destule mijloace de locomoție sau, mai bine zis, de mișcare dintr-un gol într-altul.

Cu totul altfel arată ceea ce se află dedesubt: vezi mai întîi o formă incertă care se rotește, apoi aceasta se preface într-un cilindru foarte lung și subțire, translucid, dintr-un material plastic asemănător bachelitei ca duritate, un fel de rîșniță din care boabele de cafea se desprind șuierînd, țiuind sau bolborosind pentru a se scufunda în apa care fierbe, unde sînt întîmpinate de niște păsări-liră și trimise apoi către regiunile infectate de gripa epică.

Acolo căzuseră de mult cortinele, la fel și măștile, dar cei pe care noi îi numim dinozauri nu erau decît niște derbedei de diamant, ascunși după fustele unor mame minunate, care-i alăptaseră la sîn pînă la saturație și care le făcuseră toate poftele una cu pămîntul.

Nu ne trebuie mai nimic

Nu ne trebuie mai nimic (sau încă foarte puțin) pentru a pătrunde cu ușurință în vulcanul stins provizoriu, adică gata să ne ardă ogoarele cîndva, chiar dacă acum zace sub niște zdrențe și nu dă semne că ar avea de gînd să ne bage cît de cît în seamă. Ar trebui totuși să fim atenți la fiecare gest al acestui binefăcător uituc, ca atunci cînd umblam ca nebunii pe la cozi (mai ales la pește), ai căror comanditari erau, de fapt, cîtiva puștani nevrednici de altceva decît de crime, despre care se zicea c-ar fi oribile.

Noi sîntem ultimii supraviețuitori ai liceelor mixte unde protozoarele au fost amestecate cu ipotenuzele, ceea ce a provocat un cutremur didactic de proporții minulesciene. Ba chiar unii dascăli au fost atît de șocați de aspectul ființelor pe care le găseau dimineața în clase, încît s-au apucat să înoate frenetic spre noi și să ne strige pe adevăratele nume, uitînd pur și simplu de patrulele nopții. Din fericire, asta n-a durat mult. Curînd, lucrurile au revenit în matcă, spre bucuria generațiilor constrînse la tăcere totală sau la deranj interior, într-o pervertire a planurilor ample mereu alimentată cu mutre proaspete și avînd acces nelimitat la rezervele de zumzet, pînă cînd (fiindcă nimeni nu mai era atent la cadru) s-a produs ceva care avea să transforme întunericul în lumină. Iar primii afectați de schimbare au fost purtătorii de lanterne interne (din naștere), care semănau cu niște lampioane confecționate din hîrtie de orez sau de mătase și cărora înălțimea plafoanelor nu li se părea niciodată suficientă.

Dansul fuselor orare

Dansul fuselor orare pe globul ceresc se vede de departe. Adică dintr-un refugiu pe jumătate inundat. În partea opusă (acolo unde nu existau sorți de izbîndă), încă mai puteai să ieși dintr-o strîmtoare și să intri într-o băcănie. Fără să vrei, lumea era și mai mică, mai ales dacă o priveai prin ochii cu care, de obicei, înșfaci. O liniște fără cuprins urma acestui act și imediat simțeai cum se sparg ghinioanele, totul începea să tremure din țîțîni, fără încetare, dar și fără ca bruma de înțelegere pe care te puteai bizui din partea celor prezenți să se manifeste în vreun fel. Nu-i nimic, îți spuneai, îmi rămîn cîteva lovele și cu ele voi putea să-mi petrec vara la mare. Drept să spun, nu-mi prea arde de asta, dar e mai bine să lași baltă inertiile pentru a te apleca, mai deschis, asupra cîtorva lucruri pe care le-ai ignorat și care încep să te cheme.

Bifurcam cîteodată în trei

Bifurcam cîteodată în trei, cîteodată în cerc, dar niciodată fără un ghid oarecare la îndemînă. Fiindcă eram pășiți: ni se întîmplase, nu de puține ori, să ne pierdem pe potecute înguste care ni se păruseră, cu o secundă înainte, demne de luat în seamă sau, mai bine zis, care ne risipiseră temerile. Hotărîserăm, în urma acestei revelații șugubețe, să nu mai împingem locomotiva pe aceleași vechi șine (care nu o puteau duce decît în stații dintre cele mai anoste), ci să-i insuflăm un avînt nou, cu speranța că avea să ajungă într-o bună zi în locul acela unde îi vom întîlni pe cei cîțiva coechipieri gata să reînceapă totul de la zero. Sau cel puțin din punctul unde drumurile noastre se despărțiseră, în ziua de neuitat pe care o vom numi „Ziua sublimei cafele“ (în amintirea ei, vom inaugura anual – de fiecare dată pe alt meleag – un termos plin). Așa ne vom aduce modestul tribut la perpetuarea unei tradiții călduțe, ale cărei rădăcini se pierd în negura înmiresmată a vremii, cînd primilor simulatori inspirați le-a venit ideea de a zbura fără aripi și fără să aibă habar că asta va provoca apariția unei manii universale avînd ca principal scop tăierea în carne vie, ocupație care nu permite nici un fel de ezitare. Sau permite, dar ezitarea trebuie să fie de oțel.

„Băi, urlați mai încet acolo“

„Băi, urlați mai încet acolo, că nu mă pot aprecia de-atîta zgomot“, șoptește o voce într-o pîlnie, dar nimeni nu pare s-o fi auzit, toți continuă să hămăie sau să miaune, pînă cînd unuia îi vine o idee și se apucă să o stoarcă așa cum ai stoarce o lămîie sau să o taie mărunț ca pe o ceapă, fără să înțeleagă că anumiți trandafiri au o anume putoare, în care caz ar trebui să regîndească felul în care își dezvoltă grădinile. Deocamdată, florile pe care le-au plantat abia încep să se trezească din somnul rațiunii și va mai trece o vreme pînă cînd ele vor putea fi transformate în lebede, unele mai albe, altele mai bleu sau mai bej, dar fiecare avînd un fel de creastă deasupra căreia vor pluti nenumărate naiade, toate împodobite cu vreascuri și iască domestică, gata să apară și să dispară la comandă, fără să mai existe vreun rest de bine pe undeva. Oricum, nu putea fi mai rău de-atît, cel din fața noastră (care ducea lămpile) ne asigurase că sîntem pierduți și că avem șanse mari să regăsim cărarea pe care am venit pînă aici.